
Paa Jagt i Verdensrummet

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Paa Jagt i Verdensrummet

4

Paa Jagt i Verdensrummet

Paa Jagt i Verdensrummet

Paa Jagt i Verdensrummet

Nat d.22.11.36[1]

Jeg har været ude paa en lille Udflugt, nogle Tusinde Mile ude i Verdensrummet, paa Vej til Vorherre. Doktoren kaldte det Influenza, men jeg ved bedre Besked. Der var noget, der havde drillet mig, og stormet havde det ogsaa, jeg var med andre Ord blevet baade træt og forblæst, og saa en Nat lagde jeg altsaa i Vej. Det var meget anstrengende. Æteren er tung at sjaske i, meget seigere end man forestiller sig, helt forpustet bliver man, det stikker og jager i Benene af Udmattelse, og mørkt er der ogsaa derude, saa Øjnene brænder En i Hovedet af at glo. Naturligvis var jeg ikke den, jeg er, hvis jeg ikke havde taget min Bøsse med. Hver Gang, der fløj mig en Meteorsten forbi, prøvede jeg at ramle den ned, ihvorvel der nok foresvæver mig noget om, at Natjagt vist egentlig er forbudt. Naa, jeg traf nu aldrig; da det endelig lykkedes mig engang at ramme, viste det sig tilmed at være ikke en Meteor, men en Engel; heldigvis var det bare et Strejfskud, Fjerene røg af hende ligesom Toen af en Hare, naar man holder for højt og barberer den; hun fortsatte uanfægtet opad efter de første Duvninger, men helt glad ved Tanken om, hvad Velkomst der kunde blive til mig, naar jeg endelig engang naaede frem, var jeg jo ikke efter den Hændelse. Jeg havde ogsaa vældigt Kig paa nogle af Stjernerne; især en, der hed Marlene, hende vilde jeg gerne lægge ned. Og saa Saturns Ring! Hvad skal saadan en gammel Planet rende rundt og være forlovet for i al Evighed? Men hvor omhyggeligt jeg sigtede, og hvor tit jeg skød, aldrig fik jeg noget paa Tasken. Til sidst gik jeg fra Koncepterne, og ihvorvel jeg udtrykkeligt ved, hvor usømmeligt det er at fyre midt ind i en Flok, pustede jeg dog to Skud Rævehagl lige durk ind i Mælkevejen. Men heller ikke nu skete der noget videre; jeg blev ramt af et Par Stænk Fløde, det var alt. Da blev jeg besat af en ond Aand og fyrede løs til højre og venstre, lige saa rapt jeg bare kunde proppe Patroner i. Naada, sikke en Uorden, der kom i alle Stjernebillederne. Karlsvognen punkterede og maatte gaa ud af Løbet, og Nordstjernen rutschede ned og blev Sydstjerne til stor Gene for Adolf Hitler, som maatte til at lave sin Filosofi om det nordiske Menneske om. Ingen ved, hvad det hele kunde være endt med, hvis ikke Skyderen var blevet saa ked af al den Kanoneren, at jeg ikke kunde holde paa den; pist, der trillede den af Sted og forsvandt igennem Stratosfæren, og da jeg ikke kunde tænke mig at gaa vaabenløs videre, maatte jeg jo til at labbe bag efter, alle de mange Tusinde Mil tilbage igen. "Nu begynder vi nok at komme os," sagde Doktoren, men jeg vidste godt, at det var Vorherre, der havde klædt sig ud, og ganske rigtigt, saa snart Doktoren var fulgt til Dørs af min Kone, var han der alligevel og gav sig til at skælde mig ud: "Naa, saa du tillader dig at tulre rundt i Verdensrummet med en Bøsse, som du slet ikke har noget egentlig Herredømme over. Meteorstenene skyder du Bum paa, og Englene, der er fredet hele Aaret, dem rammer du, men slaa dem ordentlig ihjel kan du ikke engang. Nu

skal jeg sige dig noget, min fine Ven, næste Gang du møder en Hare, saa laver jeg et lille Nummer: Haren mirakler jeg om til en Mand og stikker ham din Bøsse under Armen, og dig hekser jeg om til en Hare. Er du med paa den?" Jeg mærkede, Temperaturen røg op over 40, men var ligegodt fræk nok til at svare: "Saa skal jeg Sørme sørge for, at den ikke er ladt."

Kaj Munk.